Ч. 117 Неділя 26 мая (8 червня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоï“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З ради державної. — Анґлійско-бурский мир в полудневій Африці).

Послідне засїдане палати послів замітне було тим, що поставлено на нім кілька наглих внесень. Іменно поставили такі внесеня пос. Ферянчіч і тов. в справі уділеня пупілярного безпеченьства довжним скриптам; пос. Романчук і тов., щоби галицкій дирекциї пропінацийного фонду поручило правительство, виплатити громадам без жадних відшибок належні їм за роки 1893 до 1897 громадскі додатки до доходового податку за виконане пропінацийного права; пос. Брайтер, в справі послїдного страйку і кровавих розрухів у Львові і розпочате будови зелїзниці Львів-Винники-Перемишляни а так само инших будов коло реґуляциї рік; пос. Пернерсторфер, Дашиньский і тов., щоби палата висказаючи жаль з причини львівских подій, візвала правительство потягну ти до відвічальности всіх без згляду на становиско, що провинили ся легкодушним ужитем оружия против безоборонних робітників. — Крім тих наглих внесень, пос. Шенерер вносить висказати симпатию Бурам з нагоди покінченя війни, пос. Дашиньский інтерпелює в справі поминеня 80 адюнктів при аванзї в надпрокураториї і висшім краєвім суді у Львові, пос. Кремпа в справі основаня ґімназиї в Мельци і и. — З черги відповідали міністри: др. Гартель і Каль на інтерпеляциї, відтак по короткій дискусиї полагоджено нагле внесене Ферянчіча і приступлено до наглого внесеня Романчука. Внескодавець вказує на значінє, яке ся справа має для убогих громад Галичини. Описує історию пропінацийного фонду і висказує твердженє, що сей фонд обовязаний заплатити ті податки громадам, однак хоче 10% відтягнути. Заступник правительства, секцийний радник Райс заявляє, що ся квестия належить до автономічних властий а евентуально перед адміністрацийний трибунал. Пос. Василько жалує ся на несправедливе поведенє правительства супротив національних меншостий.

При голосованю наглість внесеня упала 70 голосами против 55, бо не мала за собою ⅔ більшости. — Три наглі внесеня пп. Брайтера, Пернерсторфера і Дашиньского рішено обговорити разом. По промовах внескодавців Брайтера і Пернерсторфера заняв слово президент міністрів др. Кербер і дав успокоюючі виясненя та запевнив, що правительство старає ся ревно о достарченє працї робітникам. Відтак промовляв ґр. Войтїх Дідушицкий, а потім знов др. Кербер, подаючи зміст насиілої телеґрами зі Львова, яка доносила про покінчене страйку. По промові пп. Ельдерша і Пернерсторфера палата відкинула наглість обох внесень і приступила з дневного порядку до нарад над законом про податкові пільги для потерпівших від елементарних нещасть. Переведено дискусию аж до вибору ґенеральних бесідників. Вкінци президент палати заявив, що про слїдуюче засїдане повідомить послів письменно.

Анґлійскі часописи розписують ся широко про заключенє мира з Бурами і вказують на прихильне становище, яке займила заграничнa праса супротив довершеного факту. Лише німецка праса виступає ворожо против Анґлиї. Times пише, що Німеччина при тій, як і при кождій иншій нагоді питає: А щож ми дістанемо? Єсть бо прикметою Німців, що всюди хочуть щось скористати без огляду на те що инший нарід для справи боров ся і приносив жертви. — Daile Graphic пише: Лиш один скреґіт мішає ся до голосу всіх цивілізованих народів. Скреґіт той роздає ся з Німеччини, звідки дає ся чути зависть і грубість. Можемо сьміяти ся з того, бо то доказує лиш цілковитого відокремленя Німеччини, не лише в політицї але також в міжнародних приписах чемности. — На доказ, яку пошану будить серед Анґлійців Девет, годить ся навести, що часописи оголошують публичні складки на відбудоване знищеної єго посїлости і на жертвуванє єму почетного меча. — Послїдні вісти з Преториї доносять, що заключенє мира повитано в обох бурских републиках з великою радостию. На другий день по підписаню мира прибув льорд Кіченер до табору Бурів в Ферайнїґінґ. Приймили єго там дуже прихильно. Кіченер виголосив довшу промову, в котрій заявив, що коли би був Буром, то бувби гордий із сьвітлих воєнних успіхів. На то відповів один з Бурів, що всї щиро тїшать ся бачучи поміж собою вожда, котрого яко противника научили ся високо цінити. Відтак вернули відпоручники до своїх відділів, котрі вскорі наближили ся до анґлійских войск. Бури і Анґлійці спільно злучили ся і забавляли ся до пізної ночи та співали спільно бурский і анґлійский гимн.

---

70) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

— Коби ще лиш дві години спокійної дороги — відозвав ся батько Уарди, — а тогди я би вже знав якусь раду. Ген-ген по тамтім боці єсть яр, а звідтам була давнїйше стежка через гори і долини аж на рівнину де Кадеш. Тої стежки не знав ніхто, лиш могар і єго найвірнїйший слуга. В половині дороги єсть печера, котрої ніхто не знає, а в котрій ми нераз і цілими днями сиділи. Хети гадали, що мій пан то якийсь чарівник і може так зробити, що єго не видко, бо коли они підчас нашої подорожи підсїдали на нас тут при дорозі, то ми нараз щезли; правда, що не підняли ся в хмари, але залізли до печери, котру могар називав своїм туатом.[1]) Коли не боїш ся лїзти по скалах і схочеш кілька годин вести коня за собою, то покажу тобі дорогу, а завтра вечером можемо вже станути в таборі.

Пентаур пустив тогди бородача наперед.

Без ніякої перешкоди прийшли они аж до того яру межи горами, котрим бистриця повна води сплnвала в долину.

Кашта зліз з коня а Пентаур і єго товариші зробили то само.

Коли коні затягнули до води, затер рудий бородач старанно їх слїди аж до самої дороги а відтак ішов пів години горі водою щораз висше в яр. Наконець пристанув коло гущавника з олеандрових корчів, шукав чогось пильно, а відтак коли знайшов стежку порозгинав корчі.

Єго товариші і їх коні лїзли за ним не без малого труду в гору.

Зайшли в кедровий ліс високий аж ніби до неба.

Опісля мусїли перебирати ся то поміж скали то іти по гладкім розсипі, що кіньским копитам ставив лиш малу перешкоду, то знов лїзти в долину, розгинати корчі та переходити в брід через потоки, що були прибули від зимових дощів.

Дорога ставала що раз труднїйша, бо вже змеркало ся а із чорних хмар зачинав падати дощ грубими каплями.

Спішіть ся і держіть ся мене! — відозвав ся бородач. — Ще пів години а станемо в сухім місци, коби я лиш не збив ся із стежки.

Аж ось один кінь впав на землю

Подорожні підвели его з великим трудом, зачав падати сильнїйший дощ, ніч робила ся темнїйша, а рудий бородач приставав почасту і руками шукав стежки. Ева рази здавало ся єму, що вже збив ся з неї, але не мав доти спокою, доки єї не знайшов знову. Наконець станув і закликав Пентаура до себе.

— Тут мусить бути печера — сказав він — держись близько мене; може бути, що тут знайдемо людий проводиря Паакера. Коли єго батько ще жив, то тут були завсїгди запаси поживи і свердел до робленя огню. Чи видиш мене? Держи ся мене добре за запаску і схили ся, аж тобі скажу, щоби ти знову випростував ся. Та й держи топір готовий; може бути, що тут сидять тепер Хети або може загнїздив ся якийсь дикий зьвір. А ви люди заждіть на нас. Ми зараз і вас закличемо в сухе місце

Пентаур лїз за своїм проводирем помежи мокрі корчі, переліз на руках і ногах через якусь низьку прогалину і станув разом з ним на якійсь камінній плиті.

— Стережись — відозвав ся бородач — держи ся на ніво; по правій руцї єсть глубока пропасть. Чути якийсь дим! Возьми топір в руку! В печері мусять бути люди. Зажди! Я підведу людий аж сюди!

[1]) Туат — єгипетске слово, значить „глубина“. Єгиптяни називали туатом підземний сьвіт або пекло.

Новинки.

Львів дня 7-го червня 1902.

— **Іменованя.** Міністерство торговлі іменувало асистентами почтових практикантів: Й. Цепліка в Закопанім, Тад. Сікорского, Й. Ушиньского, Миколу Кузьму, Володимира Хомика і Л. Вітещака у Львові, А. Шраґера в Золочеві, Фр. Пящиньского і Ар. Шлярка у Львові, Т. Фріцого в Тернополи, Меч. Чачку в Кракові, Стан. Саковского у Львові, Стан. Заруцкого в Новім Санчи, Каз. Флясека в Сяноку, Мих. Доміцевского, Ч. Яхимовского, Л. Равского і Фр. Сурму у Львові, Мих. Охабу в Кракові, Бол. Тулея, Ант. Строконя і Ром. Ґарвуліньского у Львові, Ш. Гертваґена в Освенцімі, Ярослава Хомицкого в Галичи, Й. Залеского у Львові, Л. Єгона в Білій, Корн. Льондоньского в Ярославі, Юл. Галузу у Львові, Г. Копиткевича в Кракові, Івана Савицкого і Каз. Плахціньского у Львові, Ед. Дибуся в Кракові, Александра Дутку в Станиславові, Йосифа Маціліньского і Фр. Гомбеша у Львові; дальше почтових експедиторів: М. Марка в Перемишли, Л. Каца в Букачівцях, Едв. Федера у Львові, Едм. Кляйна в Кракові, Володим. Здановича і І. Ґаніlевича у Львові, Кл. Шваба в Кракові, В. Жмудиньского у Львові, Г. Ґільбрайнера в Живци, Емануіла Винничука і Меч. Міончиньского у Львові, Л. Росгендлера в Калуши, Іполита Ортиньского у Львові, Ст. Потаковского в Кракові, Александра Слизюка у Львові, В. Клосовского в Калуши, Й. Орловского і Теофіля Барана у Львові.

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів перенесла: Кузьму до Тернополя, Хомика і Льондоньского до Чорткова, Вітещака, Сурму і Ортиньского до Щакової, Шраґера до Калуша, Фрітего до Бережан, Саковского до Коломиї, Заруцкого до Тарнова, Яхімовского до Галича, Равского до Рудника, Тулея до Скали, Ґарвуліньского до Горлиць, Єгона до Хшанова, Галузу до Дембиці, Казимира Плахціньского до Лежайска, Дутку до Снятина, Марка до Самбора, Каца до Ряшева, Федера до Бучача, Здановича до Рави рускої, Жмудиньского до Тарнобжеґа, Винничука і Варана до Підволочиск, Міончиньского до Миколаєва, Росгендлера до Розвадова, Слизюка до Заліщик, Клосовского до Ніска — а всіх инших лишила в дотеперішних службових місцях.

— **Вечерниці в Яворові.** Дня 8 червня с. р. відбудуть ся в Яворові заходом „Міщаньскої Читальні" вечерниці з такою програмою: 1. Прольоґ, Івана Франка. 2. Урра у бій, музика Вахнянина, мужескій хор. 3. Potpourі, Кнірла, цитра. 4. а) Засьпівай ми соловію, Ів. Лавровского; б) Понад тими гороньками, Ф. Колесси, мішані хори. 5. Фортепян. 6. Деклямация: Воскресни Бояне, Юрия Федьковича. 7. Огні горять, Лисенка, сольоспів з акомп фортепяну. 8. З окрушків, Ост. Нижанковского, муж. хор 9. Живий образ. — Ціни місць: І. крісла 2 кор., ІІ. крісла 1 кор. 40 сот., ІІІ. крісла 80 сот., партер 20 сот. Початок точно о 8 год. вечером. Чистий дохід призначений на будову „Народного Дому" в Яворові.

— **Устний іспит зрілости** в академічній гімназиї у Львові відбув ся в днях від 26 мая до 4 червня. До іспиту приступило 34 учеників публичних а 7 екстерністів. Іспит зрілости зложили: Банах Валерій, Баран Степан (екстерн.), Біленький Семен, Волошиньский Мариян, Гординьский Роман (з відзн.), Гуньовский Олександер, Гіжовский Бруно, Ґреґолиньский Дмитро, Доскоч Николай, Дорош Марко (екстерн.), Карачевский Кость, Кордасевич Ярослав, Кудрик Теодозий, Левицкий Василь (з відзн.), Левицкий Милош (екстерн.), Ліщиньский Іван, Матвіейко Василь (з відз.), Мисько Филип, Назаркевич Матвій (з відзн.), Павлюк Йосиф, Підгорецкий Петро, Посацкий Михайло (з відзн.), Потерейко Іван, Радзикевич Омелян, Редкевич Лев, Рудницкий Юрій (з відзн.), Стельмахів Роман, Стецишин Николай, Сухий Володимир, Сухоцкий Степан (екстерн.), Терлецковець Михайло (з відзн.), Туряньский Йосиф, Тустанівский Роман, Чайківский Юліян, Шуль Дмитро і Яків Яцкевич. (екст.) Двох репробовано на один рік, а 3 одержало поправку.

— **З епархії перемискої.** Іменовані оо.: Тома Шумило, канчуцкий декан, ординаріятским відпоручником до ц. к. ради шкільної окружної в Ряшеві, а Мик. Колтунюк, парох в Тарнавці, до такої-ж ради в Переворску. — Канонічно інституований на приход Нанову о. Арт. Мельник. — Самостійним сотрудником в Остобужу назначений о. Миколай Добряньский, а завідательство в Смолині дістав о. Іван Сенишин. — Відпустки для поратованя здоровля дістали оо.: Киприян Сінкевич на 8 нед., Іван Яворский на 6 нед., Іван Пастернак з Тиляви на 6 нед., Алекс. Івасівка на 4 нед., Адам Гординьский на 4 нед., Сим. Чичилович на 4 нед., Теоф. Лятошиньский на 6 нед., Дан. Лепкий на 2 місяці, Анат. Сінкевич на 3 м. і Едвард Хлопецкий на 2 місяці.

— **Пригода на зелізници.** Поспішний поїзд ч. 4, виходячий зі Львова по полудни, в'їхав передвчера в наслідок злого уставленя зворотниці на стациї в Родатичах на тор бічний. З причини наглого скруту наступило так сильне стрясенє поїзду, що декотрі з подорожних поперевертали ся, а в вагоні реставрацийнім поспадали тарелї зі стола. На щасте скінчило ся лише на перестраху.

— **Мешканці міста Ярослава** від кількох днів приглядають ся вечерами, як їх місто осьвітлене рефлекторами з перемиских фортів і з бальонів, які впускають з перемискої кріпости. Сотки людий до пізної ночи придивляють ся тим еволюциям, що імовірно служать знаками до взаїмного порозуміня.

— **З Королівки,** в повіті борщівскім, пишуть нам: В околици нашій і в сусідних повітах роботи весняні доперва в другій половині мая зістали покінчені. Від половини аж до кінця мая падали часті і теплі дощі, длятого озимина поправила ся і виглядає дуже красно і буйно розросла ся а вибуяла пшеницю на управних полях, щоби не вилягала, мусіли люди скошувати. Жита уже виколосили ся і також дуже красно виглядають; ячмена і всяка пашня уже цілком посходили і буйно покрили землю, кукурудзу і бараболї зачали люди сего тиждня перший раз сапати. Єсли Бог охоронить від якої плюти, можна сподівати ся добрих урожаїв. Всі дерева овочеві сего року дуже рісні, але чи всюди осїв цьвіт, покаже ся пізнійше, бо в часї розцьвіту падали уливні дощі.

— **Убийство.** Пишуть нам: В Королівці, повіта борщівского, дня 20 мая с. р. пізно в ночи около 10 години Стефан Михаловский (пробив) убив свого кревняка Михайла Михайловского. От як то ся стало: Пяний Михайло М. маючи від давна якусь злість ударив в сварці Стефана в лице і палицею по голові а

Рудий бородач вернув назад, а Пентаур підслухував з тої сторони, з котрої, як єму здавало ся, заносило димом.

Тепер здавало ся єму, що видить якусь тоненьку смугу сьвітла, а тепер чув таки виразно зразу якийсь просячий а відтак сварливий голос. Поступив ся на помацки аж до скалистої стінки, що піднимала ся з лївого боку від него, і де видко було сьвітло. Оно робило ся що раз яснійше і добувало ся як би крізь шпару в дверех.

Вояк прийшов знову до Пентаура.

Оба стали підслухувати а сей послідний шепнув до свого проводиря: Они розмавляють по єгипетски; я зрозумів кілька слів.

— Тим лїпше — відповів вояк. — Видко, що там Паакер або єго люди Є ще й двері та й замкнені. Коли запукаємо чотири рази сильно з три рази слабо, то нам отворять. А ти що розумієш?

— Хтось просить ся, щоби єго увільнити — відповів Пентаур — а при тім дорікає якомусь зрадникови. Той другий говорить лютим голосом і каже, що він мусить слухати свого пана. Чуєш? Той, що перед тим говорив, плаче тепер. Він заклинає тамтого другого, на душу свого батька, щоби він єго розвязав. Який же повен розпуки єго голос. Запукай, Кашто, я гадаю, що прийдемо як раз в пору; запукай же, кажу!

Рудий бородач запукав насамперед чотири рази а відтак три рази. З печери хтось крикнув, чути було, як хтось відсунув заржавілу засувку, двері відчинили ся і якийсь грубий голос відозвав ся: То ти Паакере?

— Ні — відповів бородач. — То я, Кашта. А ти мене вже не пізнаєш, Нубі?

Так запитаний, прибічний етіопский невільник проводиря Паакера, відступив ся і спитав: А ти ще жиєш? Що тебе сюди принесло?

— Отсей пан тобі скаже — відповів Кашта і уступив ся, щоби пустити Пентаура наперед.

Поет підійшов до мурина, а сьвітло від огню, що горів в печері, засьвітило єму просто в лице.

Старий невільник подивив ся на него і як би остовпів і зі всіма ознаками перепудженя відступив від него. Кинув ся на землю, став вити голосно як пес, котрого розсерджений пан копнє ногою і горлав раз по раз:

То він так приказав, духу могара, то він так приказав!

Пентаур станув і не міг і слова промовити, бо несподівано присунув ся до него від огню якийсь молодець, що мав звязані руки і ноги і перепуджений але все-таки з ніжностию, котра глубокою зворушила серце поета, закричав до него: Ратуй мене, душе могара, ратуй мене, тату!

Тогди відозвав ся поет і сказав: Я ніякий дух помершого, а єрей Пентаур, і я тебе пізнаю, молодче; ти Горус, Паакерів брат, що виховував ся зі мною в Сетівім домі.

Звязаний присунув ся дрожачи близше до него, став єму добре придивляти ся і сказав: Хто би ти й не був, а ти й поставою і голосом подібний до мого батька. Розвяжи і ратуй мене, бо страшна, нечувана, проклята зрада грозить нам, королеви і всім.

Пентаур добув свій меч і розрізав ремені, котрими молодець мав звязані руки і ноги.

Відотхнувши глубоко і подякувавши в голос богам випростував ся увільнений і сказав: Коли ти любиш Єгипет і вірний королеви, то ходи зі мною; може ще буде час недопустити до нечуваного, перешкодити зрадї.

— Ніч темна — відозвав ся вояк — а дорога в долину небезпечна.

— А хоч би прийшло ся й вмерти, мусите іти за мною! — відозвав ся на то молодець, взяв Пентаура за руку і потягнув єго за собою на двір.

Етіопский невільник, коли переконав ся, що Пентаур то єрей із Сетівого дому, котрого він видів в бійці коло парашітової хати, а ніякий дух єго помершого пана, хотів висунути ся попри Паакерового брата; але Горус спостеріг то і схопив єго за єго кудлате волосє та не пустив.

Невільник став верещати а відтак з плачем відозвав ся: Коли ти втечеш, то Паакер мене убє; він присяг ся.

— Зажди! — крикнув молодець; потягнув мурина за собою, трутив єго до печери і замкнув двері та заложив тяжким бальком, котрий до того лежав на земли.

Коли перелїзли зпову попід низьку скалу і вийшли на двір, повіяв на них сильний вітер, а Горус сказав: От як хмари сунуть ся, вихор їх незадовго розгонить. Кажиж нам привести коні, Пентауре, бо не можна тратити ні хвильки часу.

Поет приказав батькови Уарди казати людем лагодити ся в дорогу, але Кашта відозвав ся на то: Коні і люди помучені, а на потемки можна іти лиш поволи. Кажи коні годинку погодувати а люди нехай поживлять ся і загріють ся. За той час місяць зійде а ми на відпочивших звірятах і при ясній дорозі надолужимо в трое то, що пропустили.

— Правду каже — відозвав ся на то Горус і завів Кашту до тої печери, де був схований ячмінь і дахтилі для коний та кілька бордюгів з вином.

Незадовго опісля палахкотів огонь, і підчас коли кількох людий порало ся коло коний, а другі лагодили теплу страву, ходили Горус і Пентаур нетерпеливо разом то в один бік то в другий.

— Чи ти вже довго лежав звязаний, заким ми прийшли? — спитав поет.

— Вчера напав брат на мене — відповів Горус. — Він вже так далеко від нас, що ми би єго не здогонили, а коли він приде до Хе-

відтак еще зі своїм братом Йосифом повалив на землю. В тім часї, в котрім оба завзято бороли ся, Михайло хотів еще свого кревняка при помочи брата добре побити. Стефан однак чуючись бути обидженим, впав в злість, а щоби ся пімстити, неспостережено виняв острий ножик і ним пробив свого противника в живіт аж в трох місцях, від чого повалив ся на землю і перестав жити. В тій хвили християни-товариші опустили пропінацию а жиди погибшому віддали першу похоронну послугу, бо витащили тіло з міста на село. Стефана Михаловского увязнено. Погибший Михайло позіставив жінку і троє дітий еще малолітних але майна дуже мало, бо через довший час в пропинациї пропив. В селї не лишив по собі жалю, тільки пропинатори тосккять, бо утратили сталого гостя і любителя смердюхи.

— **Реформа товариских етикит.** У Франциї і Англії розпочалась оживлена аґітация, щоби запровадити на ново занеханий давно там звичай цїлованя руки дам при стрічи. Daily Graphic підпираючи сей проект та признаючи, що гарвійше є руку цїловати віж лише стискати, додає, що ще лучше було би повернути до стародавного англійского звичаю, котрий наказував при повитаню цїловати дами в уста.

— **Вибух вулькану.** З Баку доносять, що після вістий часописи Каспій наступив недалеко села Кобі, вибух болотнистого вулькану Ґузи-Ґран. Огонь обгорнув околицю, з'явище тревало около 5 мінут. Жертвою вулькану стали стада овець і 4 пастухів, котрі дізнали сильного попареня.

Телеґрами.

Віденъ 7 червня. Цїсар приймив вчера на довшій авдиенциї міністрів дра Кербера, дра Гартля і Бем-Баверка.

Льондон 7 червня. Кіченер телеґрафує з Преториї: До дня 5 червня зложило оружне 1154 Бурів.

Париж 7 червня. Зложене нового кабінету підняв ся сенатор Комб. Гадають, що єму удасть ся кабінет зложити. Коли би до того прийшло, то кабінет уконституує ся ще нині.

Медиолян 7 червня. Німецкий цїсар має сеї осени вибрати ся до Італії, де в Турині відвідає короля Віктора Еманучеля. При тій нагоді огляне виставу в Турині.

Париж 7 червня. В палаті послів вибрано вчера президентом Бріссона 326 голосами на 503 голосуючих.

Дрезно 7 червня. Саский король Альберт умираючий. Лікарі заявили, що стан єго безнадійний.

Курс львівский.

Для 6-ого червня 1902.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545·—	550·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	564·—	570·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95 80	96·50
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109·70	—·—
Банку гіпот. 4½%	100·—	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101·—	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	95·80	96·50
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	95·80	96·50
„ „ 4% льос. в 56 літ.	96·30	97·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·50	—·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	103 —
„ „ „ „ 4½ %	100·70	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·20	97 90
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·20	97·90
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·50	95 20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	57·00	58·00
Угорск. черв. хреста	29·25	30·25
Іт. черв. хрес. 25 фр.	27·50	30·50
Архік. Рудольфа 20К.	80·—	84.—
Базиліка 10 К	19·10	20.10
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок німецких	117·10	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

тія, а ми перед досьвітом не станемо в таборі, то все пропало.

— То Паакер задумав зраду?

— Зраду, чорну зраду! — відозвав ся молодець. — О ти мій озирійский тату!

— Здай ся на мене! — просив Пентаур і приступив до заводячого, котрий закрив собі лице руками. — Що задумує Паакер? А то як твій брат став тобі ворогом?

— Він старший від мене — сказав Горус дрожачим голосом. — Коли тато умирав, я лише що вийшов був із Сеті'вого дому, і він послїдними своїми словами напоминав мене, щоби я уважав Паакера за голову нашого дому. Він хотів би верховодити та не стерпить того, щоби хтось другий коло него мав свою волю, але я все терпів і слухав єго, хоч нераз дещо й лїпше розумів. Два роки був я при нім, а відтак пішов я до Теб і там взяв собі жінку, котра тепер з дитиною жиє при матери. Шіснайцять місяців тому назад вернув я знову до Сирії і ми знову разом обходили той край. Але тепер вже не хотів я бути слїпим орудєм мого брата, бо я став гордїйший і думав собі, що тато моєї дитини не повинен бути нічиїм рабом, хочби і свого рідного брата. Не добрі часи проживали ми з собою разом і тяжко приходилось жити, коли Паакер вісїм місяців тому назад став якийсь ще дражливійший і лютїйший як був перед тим, а то коли він вернув з Теб і король дав єму на притик, що мої звіти єму лїпше подобають ся як єго. Я з малої дитини мягкого серця — та й всї казали, що я вдав ся в матір, але що я мусів наслухати ся і нетерпіти ся від Паакера, годі й...

Він аж не міг вже дальше розповідати, а Пентаур змірекував, як він дуже натерпів ся, коли став розповідати дальше:

— Що стало ся братови в Єгипті, не знаю, бо він скритий і чи то в радости чи в горю не звірить ся нікому; але з деяких слів здогадав ся я, що він не лиш страшно лютий на поводатора Мену, що зробив єму якусь кривду але й лютий на короля. Я єго остерігав, але лиш раз, бо єго гнів не знає міри, коли єго розсердити, а він же преці моїм старшим братом. Від кількох днів лагодять ся в таборі до рішаючої битви і нам припала задача розвідати силу і становище ворожого войска. Король приказав менї, а не Паакерови виготовити звіт для него. Вчера рано кінчив я єго писати і рисувати. Аж ось каже мій брат до мене, що він єго сам занесе до табору, а я щоби тут заждав на него. Я не хотів на то пристати, бо Рамзес казав менї а не єму звіт виготовити. — Він тоді став лютити ся, як би з розуму зійшов, став менї докоряти, що скористав з єго неприсутности, щоби піддобрити ся королеви і зажадав від мене яко голова нашого роду і в імени нашого тата, щоби я єго слухав.

Я сидів тут не знаючи, що робити, коли він вийшов з печери, щоби казати привести коні. Тогди впали менї в очи річи, котрі звязував старий мурин нашого батька, щоби їх покласти на коня від тягарів. Межи ними було й письмо. Менї здавало ся, що то моє і я заглянув до него; але що прийшлось менї там знайти! Я з небезпечностию для власного житя закрав ся був серед Хетів і довідав ся, що они головну силу свого войска уставили в передолинї Оронту заслоненій горами в північно-всхідній стороні від Кадеша, а в тім письмі було написано — таки власною рукою Паакера, що тота долина вільна, що гостинець на нїй широкий і догідний для воєнних возів короля. Та й ще инші вісти були пофальшовані, а коли відтак ще дальше перешукав єго річи, то знайшов межи стрілами в сагайдаку, на котрих були вписані слова „смерть Менї" ще й другий звиточок паперу. Я єго вийняв і аж кров застегла в менї, коли я побачив, до кого він був написаний.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Крехоьецкий.

В ТРУСКАВЦИ

В 1 і 3 сезоні о 30% дешевше.

Лічить ся з незвичайним результатом: Ревматизм, подаґра, товстість, пісок нирковий, астма, ісхіяс, слабости жіночі, недуги серця і жолудка.

Обширну брошурку о Трускавци висилає на жадане Заряд.

Найвисші відзначеня від Дирекциї дібр Его ц. і к. Вел. Цісаря Франц Йосифа I., від корол. угорских домен, від Вис. ц. к. Міністерства рільництва і ц. к. господарского Товариства у Відни і Академії винаходів в Парижи.

Оригінальні машини рільничі

Ф. ВІХТЕРЛЬЕ в ПРОСЦІЙОВІ

а іменно: знані січкарні „Ню Модель“, „Польонія“, „ТН“ і „ТНА“ о 3 і 4 ножах, сівники рядові „Монтанія“, молотільні з кованими щитами, криті кірати і т. п. Млинки до очищуваня збіжа почавши від 78 К., трієри, праси до олію, ваги, сикавки огневі, знаряди ковальскі, міхи, бормашини, як і машини до шитя,

з першорядних фабрик, поручають найдешевше

І. НАЙБЕРҐЕР і С-ка, Львів.

Склади у власнім домі при ул. ГОРОДЕЦКІЙ ч. 53, де також всілякі замовленя просимо присилати.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Ціна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Тягнене невідкличн

19-го червня 1902.

Льотерия акторска

1	гол. вигр.	по	50.000 К
1	„ „	„	5.000 „
1	„ „	„	3.000 „
2	„ „	„	2.000 „
5	виграних	„	1.000 „
10	„	„	500 „
20	„	„	200 „
60	„	„	100 „
100	„	„	50 „
300	„	„	20 „
3500	„	„	10 „

Льоси по 1 К поручають: Кіц і Штоф, Корман і Файґенбавм, М. Клярфельд, В. Хаес і С-а, Авґ. Шеленберґ і Син, Яков Штро, Сокаль і Лілієн, Самуелї і Ляндав.

Кожда виграна буде по відтягненю 10 прц. готівкою виплачена.

„Fotografische Mittheilungen“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феників. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цілком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолітоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній літературі, есть літературним явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймае **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарні В. Ловиньского -- під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).